

LA GUERRA

La revolta catalana de l'any 1640 va representar un esdeveniment assenyelat a l'Europa del segle XVII. Per Catalunya es una de les dades més importants de la seva Història.

DELS

La política centralista d'Olivares, favorit i primer ministre de Felip IV, que intentà aprofitarse dels recursos catalans per mantenir les guerres que Espanya lliurava a l'estranger, provocà l'em-pitjorament progressiu i l'esclat final de les relacions entre el Principat i el Govern de Madrid. Així, el 7 de juny del 1640 (dia de Corpus) en què tenia lloc la tradicional arribada a Barcelona dels segadors s'engega la revolte. A partir d'aleshores la Generalitat i el Consell de Cent assumeixen la direcció política del moviment i inicien les negociacions que acabaran per proclamar comte de Barcelona al rei de França.

La Guerra dels Segadors constitueix una manifestació de vitalitat, perquè Catalunya vivia un moment de recuperació demogràfica i econòmica en relació a la decadència que experimentava Castella, i no estava disposada a deixar-se andur per aquest mateix pendent. Nogensmenys, la guerra havia d'atreure sobre el Principat els pitjors mals que sofrien des de feia temps els dominis de Castella: despeses públiques desmesurades, inflació monetària, paràlisi de la producció, despoblament per una terrible epidèmia, i en darrer terme, com a conclusió de la lluita internacional, la perduda de la plana del Rsselló.

Tot i aquesta forta sotragada, la fi del segle XVII veu establir-se novament a Catalunya les condicions d'una veritable recuperació de les empreses. D'altra banda, els antagonismes enfront de l'Estat centralista es continuaran mantenint amb força al llarg dels segles, malgrat el nou esclafament polític de l'11 de setembre de 1714.

SEGADORS

NO FEU COMENTARIS DE CAFÈ
escriuiu a la

Bustia